

Η ΞΑΝΘΗ ΓΙΝΕΒΡΑ. (1)

Ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ ὃν ἐνέπνευεν ἐκτὸς τοῦ θεά-
τρου πολλάκις ἔπαυσε· συνεχῶς δὲ ἐσχέπετο
μετὰ λύπης· τί ἄρα ἤθελε συμπεράνει· ὁ Ἀνιόλος
βλέπων τὴν Ἑρμινίαν (οὕτως ὠνομάζετο τότε) σύ-
ρουσαν κατόπιν τῆς ὀλην τὴν Ἑνετικὴν νεολαίαν.
Ὡς λάβη βεβαίως πολλὰς ὑπονοίας, ἔλεγε, καὶ θά-
με περιφρονήτῃ. Ὡς θεέ μου, ἀνεφώνει, πόσον ἔσφαλ-
λον! Εἶναι ἄρα ἡ τύφει τοῦ συνειδότος ἡ πρώτη
τιμωρία τοῦ ἐγκλήματος ὅπερ ἔπραξα, φυγοῦσα
τῆς πατρικῆς μου οἰκίας;

Ἐν τούτοις αἱ ἐπιτυχίαι τῆς τὴν παρηγόρου
κατά τι, ἐτήκετο ὅμως εἰς ἄκρον βλέπουσα ὅτι
ὅλαι αἱ μεγάλαι κυρίαι, αἵτινες ἐκ τοῦ θεωρείου
τὴν ἐθαύμαζον διὰ τῶν διόπτρων τῶν, προσε-
ποιούντο ὅταν τὴν ἀπὸ τῶν κατ' ὁδὸν ὅτι δὲν
τὴν ἔβλεπον. Ἡδύνατο μὲν βεβαίως νὰ προσελκύ-
σῃ εἰς τὸν οἶκόν της δοῦκας καὶ κόμητας, ἀλλ' ἂ-
πέφευγε πᾶσαν συναναστροφὴν ἄλλην, καὶ αἱ σχέ-
σεις τῆς περιωρίζοντο μόνον πρὸς τὴν Νίαν, τὸν
γέροντα Πέτρον Μάρσην τὴν θυγατέρα τοῦ, Κλαυ-
διαν καὶ τὴν κυρίαν ** γράϊαν Ἀγγλίδαν ἥτις ἐξ
ἀπομακρυσμένη τοῦ θεάτρου πλησίον τοῦ Ρίχλ-
του.

Ὁ πλέον ἐνθουσιασμένος ἐκ τῶν θαυμαστῶν
τῆς ἥτο ὁ κόμης τοῦ Σπαλάτρου, ὅστις εἶχε κα-
ταστῇ περίφημος εἰς Ἑνετίαν διὰ τὴν σφοδρότητα
τοῦ ἱπποτικῆς ἐρωτός του. Τὴν ἡνώχλει θέν ἂ-
δικαλείτως διὰ τῶν ἀνθοδεσμῶν καὶ τῶν κώμων
του, καὶ κατ' ἐκάστην τῇ προσέφερε τὴν χεῖρα
καὶ τὴν καρδίαν του. Κοινῶς ἐλέγετο ὅτι ἐφέρετο
οὕτως πρὸς τὴν Ἑρμινίαν διὰ νὰ προσελκύσῃ ἐκ
ζηλοτυπίας πρὸς ἑαυτὸν τὴν μακρησίαν τῆς Κε-
δένης, μεθ' ἧς πρὸ ἑτῶν ἦτο ἐρωτευμένος. Καὶ ὅ-
πως ἡ μακρησία κεντηθεῖσα ἐκ τῶν πρὸς τὴν Ἑρμι-
νίαν διαθέσεων τοῦ κόμητος, εἰδείχθη εὐμενὴς πρὸς
αὐτὸν καὶ ἐπέτρεψε νὰ ἀναγγεῖλαι τὸν προσεχῆ
μετ' αὐτοῦ γάμον της. Τὸ γεγονός ὅμως κοινολο-
γήθη ἐβλάψε θανάσιμως τὴν Γινέβραν, διότι ἅμα
παρουσιάσθη τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν σκηνὴν ψυθι-
ρισμοὶ καὶ λόγοι ἀπρεπεῖς ἠκούσθησαν κατ' αὐ-
τῆς ἐκ τῶν θεωρειῶν. Ἐννόησε τότε ὅτι ἡ τιμὴ
τῆς προσεδόθη χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην
πρὸς τοῦτο ἀφορμὴν, ὅθεν ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ
μεταβῇ εἰς Νεάπολιν, ἐνθα ἡ αὐτὴ ἐπιτυχία τὴν

συνώδευσεν κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ὅμως ἐξέπεσε. Καὶ
ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὅτι δὲν εἶχε φωνήν, ἄλλοι τὴν
παρέβαλλον πρὸς τὰς λαζαρόνας, αἵτινες ἐτρα-
γῶδουν τὴν νύκτα εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ἄλλοι τέ-
λος ἐπὶ σκληρότεροι ὑπέσχοντο νὰ τὴν συνδράμω-
σιν ὅπως ἐπιτύχῃ θέσιν δευτέρου αἰδοῦ εἰς τὸ
τῆς Βιέννης θεάτρον.

Αἱ φωναὶ εἰδησαὶ κεραυνοβόλος δι' ὅλους τοὺς ἐχ-
θρούς τῆς Γινέβρας διεδόθη, ὅτι ἡ Ἑρμινία συνεφώ-
νησε νὰ μεταβῇ εἰς Βιέννην. Ἐκαστος τότε ἔσπευ-
σε νὰ ἀνακαλέσῃ ὅτι πρότερον εἶπε καὶ νὰ τὴν
συγχαρῇ. Ἀνεχώρησαν δὲ ἀμέσως αἱ δύο φίλαι
διὰ Βιέννην διελθούσαι διὰ Ῥώμης, ὅπου ἡ Γινέβρα
ἐτραγῶδησεν ἐπιτυχῶς εἰς μουσικὴν τινα συμφω-
νίαν, δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πρέσβους τῆς Ἀγγλίας,
καὶ ἔφθασεν αἰσίως.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου ἐδέχθη τὴν Ἑρμι-
νίαν ὡς ἂν ἦτο ἡ Αἰνὴν ἡ ἡ Πάστα· δωμάτια ἔ-
δωκεν ἡσυχίας προητοιμασμένα δι' αὐτήν, καὶ τὰ καλ-
λίτερα δραματικά πρόσωπα τῇ ἐδόθησαν. Εἰς τὴν
πρώτην ἐμφάνισίν της ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν ὑπεδέ-
χθησαν με μανιώδεις χειροκροτήσεις· ἐτραγῶδη-
σε δὲ τόσον καλῶς καὶ με τόσην ἐπιδεξιότητα,
ὥστε ἐπέσυρε τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν θεατῶν.

Τὴν ἐπιούσαν, πρᾶγμα ἀπροσδόκητον, ὁ πρίγκι-
ψ Φριδερίκος ἦλθε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ
λάβῃ παρ' αὐτῆς, ὡς ἠλπίζε, τὴν ἀμοιβὴν τῶν
ἐκδολεύσεών του, διότι ὡς ἀνεφέραμεν οὗτος εἶχε
προετοιμάσει τὴν λαμπρὰν δεξιῶν, ἧς ἔτυχεν ἡ
Γινέβρα.

VII.

Ἡ Γινέβρα καθημένη πλησίον τῆς Νίνας εἰς τὸ
μεγαλοπρεπὲς δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἡ διευθυντὴς
τοῦ θεάτρου τῇ εἶχε παραχωρήσει, ὠμίλει περὶ
τῆς καταστάσεως καὶ τῆς δόξης της.

— Ὡς φημισθῇ τὸ ὄνομά μου εἰς ὅλον τὸν
κόσμον, ἔλεγε, καὶ οἱ μὲν Παρίσιοι θὰ με κολα-
κεύσωσι, τὸ δὲ Λονδῖνον θὰ με ἀνταμείψῃ.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ πρίγκιψ μετ' ἡ-
θος ἀλαζονικόν, καὶ ὠμίλησεν εἰς τὴν Ἑρμινίαν
οὕτως, ὥστε διαμίας ὑπέπεσεν αὐτὴ εἰς τὴν μεγα-
λητέραν τῶν ταπεινώσεων. Ἀκούσας ἐν Βενετίᾳ
τὴν διήγησιν τῶν συμβεβηκότων τοῦ κόμητος
Σπαλάτρου, ἀναχώρησε πᾶντα διὰ Βιέννην, ὅ-
που διὰ τῶν προσπαθειῶν του παρεσκευάσθη ἡ
λαμπρὰ ἐπιτυχία τῆς Ἑρμινίας ἐν τῇ πρώτῃ, ὡς
εἶδαμεν, παραστάσει· ἠλπίζεν ἐπομένως ὅτι ἤθελεν
εἶχε ἐκ μέρους τῆς αἰδοῦ πλήρη εὐγνωμοσύνην.

Ἡ Γινέβρα ἐν τοῦτοις δὲν ἠδύνατο νὰ αἰσθάνηται εἰμὴ μῖσος, ἀσπονδον καὶ ὀργὴν κατ' αὐτοῦ, ὡς αἰτίου τῆς ἀναχωρήσεώς της ἐκ τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας καὶ τοῦ ἀλήτου καὶ ταπεινωτικοῦ βίου δι' ἡν διῆγεν. Ἡ παραχρῆ τῆς λοιπὸν ἦτο μεγίστη, ὅταν ἀνγγέλλοιτο ὅτι κύριός της ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ.

— Ἀ: τὸν ἀποπέμφωσιν, εἶπεν ὁ πρίγκηψ ἐν ὀργῇ.

— Διόλου, Κύριε, διότι ἡ οἰκία αὕτη ἀνήκει εἰς ἐμὲ καὶ δύναμαι νὰ δεχθῶ ὄντινα θέλω, καὶ ἀποταθεῖα πρὸς τὸν ὑπερέτνιν, ὃς εἰσέλθῃ, τῷ εἶπεν.

— Ἡ οἰκία σας; . . . εἶναι ἀληθὲς ἐπιθύρισεν ὁ πρίγκηψ, δὲν τὸ ἐσκέφθην.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος ἦτον ὁ λόρδος, ** ὅστις μαθὼν τὴν ἐν Βιέννῃ ματάλασιν τῆς Ἑρμίνης εἰκο- λούθησεν αὐτήν. Ἡ ἐσπευσμένη ἀναχωρήσας τοῦ μάλιστα προὐκάλεσε τοὺς σαρκασμοὺς πολλῶν, διότι ἐφάνη τῶντι πᾶράδοξον πῶς εἰς εὐγε- νῆς τῆς ἡλικίας του ἔφινε τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του εἰς Νίκαιαν, διὰ νὰ τρέχῃ ὑπισθεν εἰκό- νων καὶ πρωταθιῶν. Ἄμα ἐλθὼν εἰς Βιέννην ἐπληροφόρηται περὶ τῆς προστασίας ἣν ὁ πρίγκηψ Φριδερίκος παρείχετο τῇ νέᾳ ἀοιδῷ, καὶ ἐλυπήθη μεγάλως.

Ἄμα εἰσελθόντος τοῦ Λόρδου ὁ πρίγκηψ ἀνεχώ- ρησεν, ἥ δὲ Γινέβρα ἀπεσύρθη εἰς τι παρκειμένον δωμάτιον, ὅπου εἰργάζετο συνήθως, καὶ παρεκά- λεσε καὶ τὸν ξένον νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Λόρδος εὐρέθη εἰς ἀπορίαν πόθεν ν' ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν, ἀλλ' ἄμα ἐπρόφερε κατὰ τό- χην τὸ ὄνομα τῆς Γενούης, ἣ Γινέβρα τῷ ἀπέτει- νε μυρία ἐρωτήσεις περὶ τῶν γονέων της, καὶ ἔ- μαθεν, ἀλλ' οὐχὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ σκληρᾷ ἀληθείᾳ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ πατρός της ἡ ἀποκάλυψις τῶν κατ' αὐτήν. Ἡ ἀπαλπισία της τότε μαθούσης ταῦτα συνεκίνησε τόσον τὸν Λόρδον, ὥστε οὗτος μετὰ μεγίστης θλί- ψεως τῇ εἶπε,

— Δὲν σὰς συμβουλεύω, Κυρία, νὰ ἐπανεέλθῃ- τε εἰς τὴν οἰκίαν σας τὴν στιγμὴν ταύτην, διότι αἱ προλήψεις τῶν γονέων σας εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον ἐξριζωμέναι καὶ πιθανὸν νὰ μὴ σὰς συγχωρήτω- σιν. Ἐγκαταλείψατε ὁμῶς τὸ στάδιον τοῦτο, ὅ- περ ἂν καὶ δύναται νὰ φέρῃ δόξαν, θεωρεῖται ὁ- μῶς ὅχι τόσον ἐντιμὸν παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ. Οὐ- δεὶς πιστεύσας, θὰ σὰς κατηγορήσῃ, ὅταν μάθῃ ὑπὸ ποίᾳ εὐγενεὺς ἰδέας ἐλαυνομένη ἀπεφασίσα- τε νὰ καταβῆτε εἰς τὸ στάδιον τοῦτο, καὶ ὅτι ἐν

μείνατε ἀμβλυντοὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς περικυκλού- σης ἡμᾶς διαθοράς. Εἰς Ἐνετίαν σὰς ὠνόμασαν Λίνδην, εἰς Νεάπολιν Ἀγίαν Κροσίαν καὶ τὰ ὀνό- ματα ταῦτα εἶναι ἐνδεΐξεις ἀρκούσαι περὶ τῆς κα- λῆς σὰς διαγωγῆς. Καὶ ἐν τοῦτοις ὁμολογητέον ὅτι τὸ ἐπάγγελμά σας εἶναι κινδυνώδες καὶ ἡ κα- ταιγίς ἐπίκειται πάντοτε κατὰ τεχνητρίας ἄνευ πείρας καὶ προστασίας.

— Πόσον εἰσθε ἀγαθός, Κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Γινέβρα· ἀλλ' ἂν μακρυνθῶ τοῦ σταδίου τούτου, ποῖον ἄλλο νὰ ἀκολουθήσω;

— Νομίζω ὅτι εὖρον ἐν, κόρη μου.

Ἡ Νίνα παραιτήσασα τὸ ἐργόχειρόν της ἐπλη- σίασε διὰ νὰ ἀκούσῃ τί ἐμελλε νὰ τῇ προτείνῃ ὁ νέος καὶ ἰσχυρὸς προστατής της.

— Ὅτι θὰ σὰς προτείνω, εἶπεν ὁ Λόρδος, κα- τὰ πρώτην ὅψιν δὲν θὰ φανῇ λαμπρὸν, ἀλλὰ μάλ- λον δυσάρεστον· σὰς συμβουλεύω νὰ ἔλθητε εἰς Νίκαιαν ὅπου κατοικεῖ ἡ οἰκογένειά μου καὶ νὰ γίνητε διδασκάλισσα μουσικῆς. Θὰ σὰς εὖρω μα- θητὰς, τὰ δὲ διδασκτὰ θὰ ἦναι ἱκανὰ καὶ τακτι- κά· ἀντὶ δὲ νὰ ἐξοδεύετε ἐκεῖ, ὅτι ἐξοδεύετε ἐν- ταῦθα πρὸς συντήρησίν σας, θὰ σὰς περισσέη πέν- ὅτι λαμβάνετε. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἰς τὸ στάδιον αὐτὸ τὸ εἰρηνικὸν καὶ ἄνευ κινδύνων δὲν θὰ σὰς προσμειδιᾷ ἴσως ἡ τύχη, ἀλλὰ ὑπεφέρατε τόσα μέγιστα τοῦδε, ὥστε πιστεύω ὅτι ἡ φιλοδοξία σας θὰ μένῃ ἐπαναπαυμένη. Ἄδετε, τὸ ὁμολογῶ, ὡς ἄγγελος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτύχετε ἐν τῷ θεά- τρῳ. Σὰς ὁμιλῶ, κόρη μου, ἐλευθέρως, διότι σὰς ὑπολήπτωμαι, ὡς γνωρίζω τὰ αἰτία ὑφ' ὧν ὠρμή- θητε νὰ ἐγκολπωθῆτε τὸ κινδυνώδες αὐτὸ στά- διον.

Ἡ εὐδαιμονία ἐξωγραφίζετο εἰς τὰ πρόσωπον τῆς Νίνας· ἀκουσάτης τοὺς λόγους τούτους, διότι εἶδεν ὅτι εἰς τὰς προτεινομένας συμφωνίας δὲν ἐ- λησμονεῖτο καὶ αὐτή. Ἡ δὲ Γινέβρα γοητευθεῖσα ἐκ τῆς νέας ταύτης ὑπάρξεως, τῆς ἡσυχου καὶ συμφώνου μετὰ τὴν ψυχὴν της, ἐφαίνετο συγκατα- νέουσά. Τέλος ἡ Νίνα τῇ εἶπε.

— Φρονῶ ὅτι καλλίτερον στάδιον δὲν ὑπάρχει, καὶ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃς τὰς συμβουλὰς τοῦ εὐγενεὺς καὶ ἐντίμου κυρίου. Ἀφ' οὗτο εἰμθα ἐν- ταῦθα δὲν μὰς ἐπερίσσευσαν οὔτε τὰ ἔξοδα τῆς ταρῆς μας, ἂν καμμία ἡμῶν ἀπέθνησκεν· ἄλλως δὲ ἀποφεύγομεν καὶ αὐτὸν τὸν ποταπὸν πρίγκη- πα, ὅστις εἶν' ἡ αἰτία ὅλων τῶν δυστυχιῶν μας.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ προσώπου τούτου ἐπείσε τὴν Γινέβραν νὰ δεχθῇ ἀμέσως τὴν πρότασιν. Ἀπο-

ταθείσα λοιπὸν πρὸς τὸν Λόρδον, τῷ εἶπε μετὰ γλυκειάς φωνάς. — Μιλόρδε, τίθεμαι ὑπὸ τὴν προστασίαν σας, καὶ ἂν δυνηθῶ ποτε δεῦν γυναιμοσύνης νὰ πληρώσω τὰς εὐαγγελίας σας, ἐστὲ βέβαιον ὅτι θέλει λογίζομαι εὐτυχής. —

VII.

Εἰς τὴν ἀποφασισθεῖσαν ὁμῶς ἀναχώρησιν τῆς Γινέβρας ὑπῆρχε καὶ τῇ δυσκολία, μηδὲν ληφθεῖσα ὑπ' ὄψιν. Ὑπερχροῦτο αὕτη νὰ μείνῃ εἰς Βιέννην καθ' ὅλην τὴν θεατρικὴν περιόδον τοῦ ἔτους ἐκείνου· ὅθεν, ὅταν ὁ πρίγκηψ, ἰσχυρὸς ὢν ἐν τῇ πόλει, ἐπληροφορήθη ὅτι ὄχι μόνον τὸ συμβόλαιόν της ἤθελε νὰ διαλύσῃ, ἀλλ' ὅτι ἀνεχώρει καὶ μετὰ τοῦ Λόρδου **, ὃν ἐθεώρει ἀντίζηλόν του, μετῴθηεν ὅλα τὰ μέσα του ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν διάλυσιν.

Ἠναγκάσθη λοιπὸν ἡ Γινέβρα νὰ ἐμφανισθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ κοινὸν καὶ πολλάκις, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκυριεύθη ὑπὸ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἀποφάσεώς της, ἐτραγῶδει καὶ κῆκως καὶ ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε αἱ μορφὴ καὶ οἱ ψιθυρισμοὶ κατέστησαν ἀνυπόφοροι. Τούτου ἕνεκεν ὁ διευθυντὴς ἠναγκάσθη νὰ παραδεχθῇ τὴν διάλυσιν τῆς συμφωνίας. Πρωτὶν δέ τινα ὁ πρίγκηψ Φριδερίκος ἔμαθεν ὅτι ἡ Γινέβρα μετὰ τῆς Νίνας ἀνεχώρησαν διὰ Νίκαιαν, καὶ ὅτι ὁ ἀντίπαλός του Λόρδος τὰς ἠκολούθησεν ἀμέσως.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εἰς Νίκαιαν ἀφίξεώς της, ἡ Γινέβρα βλέπουσα ἐκτεινομένην τὴν Μεσόγειον ἐνώπιόν της, τῇ ἐπῄληθεν ἡ ἰδέα νὰ ἐπιβῇ πλοίου τινος καὶ νὰ τρέξῃ πρὸς ἀντάμωσιν τῶν γονέων της, παρ' ὧν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, ἀλλὰ σκεφθεῖσα ὀριμώτερον ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ εἰς Νίκαιαν μέχρι τῆς παρελεύσεως τῶν συμφωνηθέντων δύο ἐτῶν, διότι ἡ καρδιά της τῇ ἔλεγεν ὅτι ὁ Ἀνιόλος ἔζη, καὶ ὅτι ἔμμελε νὰ ἐνωθῇ μίαν ἡμέραν μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Λόρδος ἐν τούτοις ἐξεπλήρωσε τὴν πρὸς τὴν Γινέβραν δοθείσαν ὑπόσχεσίν του, διότι αἱ πρῶται μαθητρίαι της ἦσαν αἱ δύο θυγατέρες του, κατόπιν δὲ καὶ ἄλλαι προστεθείσαι τῇ συνεργείᾳ αὐτοῦ. Μαθὼν δὲ ὁ γενναῖος οὗτος προστάτης της τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀνιόλου, ἐνεθάρρυνε τὴν Γινέβραν νὰ μείνῃ ὅσον περισσότερο καιρὸν ἡδύνατο παρ' αὐτῷ.

Εἶδομεν ὅτι Ἀνιόλος εἶχεν ἐπανέλθει καὶ ὅτι μετὰ τριῶν ἐτῶν μόχθους ὅπως ἀποκτήσῃ περιου-

σίαν, ἐπανέκαμψε μηδὲν ἑπιτυχῶν, Ἀησμονήσας τὴν κοινωνικὴν τάξιν του ἐταξίδευσεν δίκην τυχοδιώκτου εἰς τὴν Ἀφρικὴν, εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, εἰς τὴν Ἰνδικὴν θάλασσαν, καὶ διέπλευσε τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεανὸν διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Περσὺ. Εἰς δὲ τὰ πολύμοχθα ταῦτα ταξίδεια ἀπῆντησε πλείστους ὄσους κινδύνους, οὓς τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀνάνησις τῆς ἐξαδέλφης του ἀπέκρουσαν· οὐδόλως ὁμῶς ὁ δυστυχὴς ἡδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἐκείνη ἤθελεν ἐγκαταλείψει τὴν οἰκογένειάν της ὅπως ἐπιδιώξῃ τύχην διὰ τοῦ θαλάτρου. Μᾶλλον ἐπίστευεν ὅτι ἤθελε τὴν εὐρὴν ὑπανδρευμένην ἢ ἀποθανοῦσαν, ὅθεν καὶ προϋτίθετο νὰ τὴν συγχωρήσῃ ἢ νὰ κλαύσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου της, οὐχὶ δὲ καὶ αἰοιδόν.

Ἐξετάζων τις τὸν Ἀνιόλον ἐνδεδυμένον ὡς τὸν περιεγράψαμεν, ἤθελεν ὑπολάβει ὅτι κατείχετο ὑπὸ μεγάλης πενίας· καὶ ὁμῶς ἐκέκτητο πολλὰς ἐκατοστίας ταλλήρων, ἀποκτηθέντων μετὰ πολλοῦ κόπου· ὁ σκοπὸς του ἐμφανιζομένου τοιούτοτρόπως ἦτο νὰ καταπλήξῃ τὴν Ξανθὴν.

ὑπὸ τοιούτων κατείχετο σκέψων ὅταν ἔφθασεν εἰς Γένουαν. Ὅταν δὲ ἔμαθε τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἐξαδέλφης του, τὸ στήθος του ἤρxisε νὰ πάλλῃ σφοδρῶς, τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ δάκρυα ἄφθονα ἔρρευσαν ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ του. Πρὸς στιγμὴν ἠθέλησε νὰ συγχωρήσῃ ἐκείνην ἥτις τῷ ἐπροξένησε τόσας ἐλπίδας καὶ τόσας θλίψεις καὶ νὰ φύγῃ διὰ παντός ὅπως τὴν λησμονήσῃ, ἀλλ' ἡ εἰκὼν ἐκείνης, ἣν ἡγάπα περιπαθῶς, ἐμειδία πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἠνάπτε τὴν ζηλοτυπίαν του. Τοιαύτῃ ἦτο ἡ ἡθικὴ κατὰστασις τοῦ Ἀνιόλου, ὅταν ἄγνωστος τις διελθὼν πλησίον του ἐπέδωκε πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν, ταύτας μόνον τὰς λέξεις περιέχουσαν.

« Ἡ Γινέβρα εἶναι εἰς Νίκαιαν » Πρὶν ἢ προφθάσῃ ν' ἀναγνώσῃ ταῦτα ὁ ἄγνωστος ἐγένετο ἀφάντος.

Πάραυτα ἀνεχώρησε διὰ Νίκαιαν φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν μέτριον θησαυρόν του, καὶ ἐγχειρίδιον τὸ ὅποιον εἶχεν ἀφαιρέσει ἀπὸ χειρὰς δολοφόνου εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Ρίου Ἰαννέριου.

IX.

Ὅθ' ὁδηγῇ σωμὲν ἤδη τὸν ἀναγνώστην εἰς οἶκόν τινα καίμεγον ἐν τῷ μέσῳ μικρᾷ κοιλάδος ἐν Νικαίᾳ. Ἡ Γινέβρα μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ἐπανήρχετο μετὰ τῆς Νίνας εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἥτις ἐχρησίμευσεν ὡς κατοικία της,

κατὰ νοῦν ἔχουσα τὸν Ἀνιόλον, καὶ πεπεισμένη ὅτι ὁ καιρὸς τῶν δοκιμασιῶν της μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ λήξῃ.

0081—0081

Ὁ λόρδος, ὁστις τὴν ἡγάπα ὡς θυγατέρα του, εἶχε στελεῖει ὑπὲρ τὴν εἰς Γένουαν διὰ τὴν μάθην ὅσον τάχιον ἂν ἐπανέκαμψεν ὁ Ἀνιόλος καὶ νὰ ἐπιδώσῃ πρὸς αὐτὴν ἐπιστολήν, ἣν εἶδομεν ὅτι ἔλαβεν οὗτος.

Τὴν ἡμέραν ταύτην πληροφορηθεὶς ὁ λόρδος περὶ τῆς προσεχούς ἀφίξώς του ἐπέβη μετὰ τῶν δύο θυγατέρων του εἰς τὴν ἀμτζάν του καὶ ἐσπεύσει νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν χαραιοιάν ἀγγελίαν εἰς τὴν Γινέβραν. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο πλήρης ἀρωμάτων τὰ δὲ πτηνὰ προσέθετον μετὰ τὰ κελαδημάτα των χάριν εἰς τὴν ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θεατοῦ μαγευτικωτάτην εἰκόνα. Αἱ δύο θυγατέρες τοῦ λόρδου κατέβησαν τοῦ ὀχήματος καὶ ἐβάδιζον ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν μεγάλων δένδρων διὰ νὰ θαυμάσωσιν ἀνετώτερον τὴν ὠραιότητα τῆς φύσεως, ὅτε αἴφνης φωνὴ σπαρακτικὴ διασχίσασα τὸν μυροβόλον ἀέρα τὰς ἐξήγαγε τῆς ἐκστάσεώς των. Ὁ λόρδος ἐσπεύσε πρὸς τὸν οἰκίσκον, ὅπου εἶρε τὴν ἀτυχὴ Γινέβραν κειμένην ἐκτάδην ἀναίσθητον· πλησίον δὲ αὐτῆς ἀνὴρ ἐκ τῶν θλίψεων καταβεβλημένος ἵστατο, ἐνῶ ἡ Νίνα ὀλίγον παρῆκε ἐθρῆναι ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τῆς φίλης της, εἰς τοὺς πόδας τῆς ὁποίας ἔκειτο ἐγχειρίδιον. Οὐδὲν σημεῖον ἐν τούτοις αἵματος ἐφαίνετο.

Φθάσας ὁ Ἀνιόλος εἰς Νίκαιαν εὗρεν εὐχάλας τὴν οἰκίαν τῆς Γινέβρας καὶ ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον αὐτῆς μετὰ χαρκατῆρας τοσοῦτον ἡλλοιωμένους ἐκ τῆς ὀργῆς, ὥστε ἡ Ξενθὴ ἐδυσκολούθη νὰ τὸν ἀναγνώρισῃ. Τοῦτο πύξησεν τὴν καρδίαν τοῦ Ἀνιόλου. Ὅτε δὲ ἀνεγνώρισεν ἐν τῇ μεταβεβλημένῃ φυσιογνωμίᾳ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ μνηστήρος της, ὥρμησε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ ἀλλ' ἐκεῖνος μετὰ τοσαύτην τὴν ἐδέχθη ψυχρότητα καὶ τοιούτους τῇ εἶπε λόγους, ὥστε ἡ δυστυχὴς ἔπεσεν ἀναίσθητος. Ἐννοήσας τότε ὁ Ἀνιόλος τὸ σφάλμα που ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἀπολιθωμένο· μετὰ ἀπελπισίαν ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ χωρὶς νὰ δύναται νὰ κινήθῃ ἐκ τῆς θέσεώς του.

Ἡ Νίνα, καὶ αἱ θυγατέρες τοῦ λόρδου ἐσπεύσαν πάραυτα νὰ περιποιηθῶσι τὴν διδασκάλισσάν των, ἐνῶ ὁ πατὴρ των στραφεὶς πρὸς τὸν ἐνοχον, τί ἔκαμες; τῷ εἶπε.

— Νομίζω ὅτι τὴν ἐφόνευσας, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἀλλὰ μοι εἶπον ὅτι μετὰ ἡπάτα.

Ἡ Γινέβρα χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις τῶν φί-

λῶν τῆς συνῆλθε μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ πολὺ τὴν εἶχε καταβάλλει ὁ τρομερὸς κλονισμὸς ὃν ἤπασεν. Μετὰ καρδίαν πάλλουςαν ἐδιηγήθη εἰς τὸν μνηστῆρά της τὰ πάντα, ὅστις ἐπέσθη ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του ἡμάρτησε μὲν πρὸς τοὺς γονεῖς της οὐδόλως ὅμως πρὸς αὐτόν.

— Ἄς σπεύσωμεν λοιπὸν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν συγγνώμην παρ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐξυπνίσασμεν, εἶπεν ὁ Ἀνιόλος, ἀναλαμβάνων μέρος τοῦ σφάλματος τῆς φίλης του.

Ὁ λόρδος τοὺς συνάδεδυσε, καὶ ἀποῦ διηγήθων τὰς ἄλλας ἐφθασάν εἰς Γένουαν. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μαρκησίου, ὁ Ἀνδρέας δὲν ἠδύνατο νὰ πιστευσῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του· ὅταν ὅμως ἐπὶ τέλους ἐπέσθη, ἤρξατο κλαίων, ὁμιλῶν, τραγῳδῶν συγχρόνως.

— Πήγαίνε νὰ ἀναγγεῖλῃς εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μετέρα μου ὅτι εἰμαι ἐδῶ.

— Ὁ Κ. μαρκήσιος παίζει τὸ σφαριστήριον ἐδῶ πλησίον, ἀπήντησεν ὁ Ἀνδρέας.

— Ἰπαγε λοιπὸν νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς.

Ἡ συνέντευξις τῶν δύο γυναικῶν ὑπῆρξε περιπαθεστάτη· ἡ Γινέβρα ἐπέτυχεν συγγνώμην διὰ τὴν φυγὴν της, ἡ δὲ μαρκησία ἐσφιγξεν ἐπὶ τοῦ στήθους της τὴν κόρην της, καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου της μετὰ τοῦ Ἀνιόλου ἀπεφασίσθη.

Ὅταν ὁ μαρκήσιος ἐπέστρεψεν ἐχαίρετῆσεν ὑποκλινῶς τὸν Λόρδον ** μετ' οὐ ὀμίλησε περὶ διαφόρων πραγμάτων· αἴφνης ἠκούσθησαν ἤχοι τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὸ ὅποιον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Γινέβρας εἶχε μείνῃ κακλεισμένον. Ἐκπληχθεὶς ὁ μαρκήσιος ἐφώνησε τὴν συνῆλθαι αὐτὴ φράσιν.

— Ἀφήσατε τὴν πρωτακιδὸν νὰ τραγουδήσῃ.

Τοὺς ἤχους τοῦ ὄργανου συνάδεδυσε φωνὴ ἀρμονικωτάτη. Ὁ μαρκήσιος ἤκουσε μετὰ μεγίστης συγκινήσεως, τέλος ἐγερθεὶς ἀνεφώνησε,

— Γινέβρα! Γινέβρα! ἀξιολάτρευτος κόρη μου, ἔλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μας καὶ μὴ μᾶς ἐγκαταλίπῃς πλέον!

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ γέρον ἐν μίῳ χαρᾷ ἀφ' αὐτοῦ παρέσχε συγγνώμην εἰς τὴν θυγατέρα του, καὶ πατὴρ καὶ θυγάτηρ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔμεινον ἐνηγκαλισμένοι.

Ὁ γάμος μετὰ τοῦ Ἀνιόλου ἐγένετο καὶ ὁ λόρδος ** ὅπως συμπληρώσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς νέας οἰκογενείας ἐδωρήσατο εἰς τοὺς νεονύμφους πλούσια δῶρα. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης εὐτυχία διεδέχθη τὴν δυστυχίαν ἐν τῷ μεγάρῳ Γραβίνα, καὶ οὐδεὶς ἐγένετο λόγος ἔκτοτε περὶ τῆς παραφρο-

σύννης τοῦ μαρκητίου καὶ τῆς ρυγῆς τῆς Ἐκνῆς
Γινέβρας.

— *Εὐαγγελισμὸς τοῦ ἁγίου Πέτρου* (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.) —

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

— *Ἀντίρροος*, τραγωδία εἰς πράξεις πέντε, πα-
ραφρασθεῖσα ἐλευθερώς ἐκ τοῦ γερμανικοῦ τοῦ
Paul Heyse, καὶ, Ἐκ τῶν ἐνόντων, λυρικά ποιή-
σεις βραβευθεῖσαι ἐν τῷ συναγωνισμῷ τοῦ 1866
ὑπὸ Ἀγγέλου Σ. Βλάχου. Ἀθήναι, 1866. —
— *Ἐγχειρίδιον συστηματικῆς ἀνατομίας τοῦ*
ἀνθρώπου, ὑπὸ Παύλου Ἰωάννου, ἱατροῦ καὶ πα-
ρασκευαστοῦ τῆς ἀνατομίας ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανε-
πιστημίῳ (βραβευθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ἱατρι-
κῆς ἐταιρίας ἐν τῷ Συμβουλευτικῷ διαγωνισμῷ
τι) — Βιβλίον δευτέρον — Μυολογία. ἐν Ἀθήναις
1866.

— Λόγος ἐναρκτήριος εἰς τὸ μάθημα τῆς Συμ-
βολικῆς, ἐκφωνηθεὶς τὴν 4 Νοεμβρίου 1866 ἐν
τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ὑπὸ Ἀναστασίου Διο-
μήδους Κυριακοῦ, Δ. Φ. καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Θεο-
λογίας ἐν Ἀθήναις 1866. —

— *Τὸ ἱερὸν λοιμοκαθαρτήριον*, ἥτοι ὁ κόσμος
ἐν ᾧ ἐτέθησαν οἱ πρωτόπλαστοι ἄνθρωποι πρὸς
καθαρισμὸν αὐτῶν ἐκ τῆς ἐν τῷ Παραδείσῳ γεγο-
νυίας ὑπ' αὐτῶν ἁμαρτίας, ἥς τὸ δηλητήριον με-
ταδίδεται καὶ εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἀπογόνους των,
περιέχον τὴν τοῦ παρόντος αἰῶνος κατὰστασιν
τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, τῶν ἱερῶν καταγωγῶν, καὶ
τῆς λοιπῆς χριστιανικῆς Κοινωνίας, συγκρίτικῶς
πρὸς τὰς παρελθούσας ἑκατονταστηρίδας, καὶ
περὶ τοῦ προορισμοῦ καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως
τοῦ χριστιανοῦ. Συντεθὲν παρὰ Χριστοφόρου Μο-
ναχοῦ ἀγιορείτου Λαυριώτου, τοῦ καὶ ἱατροῦ (πρὸς
διάκρισιν), ὁρμωμένου ἐκ τῆς Τριπόλεως τῆς Πε-
λοποννήσου. Ἀθήνησι 1866. (4)

— Ἡ ἐν Ἑλλάδι πολυκέφαλος πολιτικὴ Λερναία
Ἰδρα κτλ. ὑπὸ Παναγιώτου Κελεβεῖ. Ἐν Ἀθή-
ναις 1866.

— Ἐκθέσεις τῆς κατὰ τὸ 1859—1866 γε-
νικῆς καταστάσεως τῶν ἐν Σταυροδρομίῳ Σχο-
λαίων τῆς Παναγίας, ἀναγνωσθεῖσαι κατὰ τὰς γε-
νικὰς ἐκθέσεις.

(4) Τὸ περιεργότατον τοῦτο βιβλίον τιμώμενον δραχμ.
3,50 καὶ συγκροτούμενον ἐκ 19 τυπογραφύλλων εἰς 8ον
εὐρίσκεται καὶ παρὰ τῷ γραφεῖ τῆς Χρυσολιδος.

νικᾶς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου
Γαβριὴλ Σοφοκλέους κτλ. Ἐν Κωνσταντινουπό-
λει 1860—1866.

— *Πρακτικὰ τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἑταιρίας*
τοῦ 1865 καὶ τ. λ. Ἀθήνησι 1866.

— Ὁ ἱερὸς λόγος (1821) δράμα εἰς πράξεις τρεῖς
ὑπὸ Τιμολέοντος Δ. Ἀμπελά. (Πωλεῖται ὑπὲρ
τῶν προσφύγων Κρητῶν). Ἐν Ἐρμουπόλει, τύ-
ποις τῆς « Πατρίδος » 1866.

— Ὁ Ἑφθός ποιητῆς καὶ ἡ ἄλωση τῆς Τροίας.
Κωμῳδία εἰς πράξεις τρεῖς ὑπὸ Γ. Χ. Παππα-
γιαννοπούλου, ἐν Ἐρμουπόλει, τύποις Μ. Π. Πε-
ρίδου, 1866.

— Ἀγανίππη, σύγγραμμα περιοδικόν, ἐκδιδόμε-
νον ἅπαξ τοῦ μηνός, ἔτος πρῶτον, φυλλάδιον πρῶ-
τον. Ἐν Ζακύνθῳ, τυπογραφεῖον ὁ Παρνασσός
Σεργίου Χ. Φαφτάνη, 1866.

— *ΜΩΣΑΪΚΟΝ.*

— Ὁ ἄθεος ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ
Θεοῦ, τοῦ πλάστου αὐτοῦ, ὁμοιάζει πρὸς τὴν
σκιάν, ἀπὸ τῆς ὁποίας μένει ἄορατον τὸ φῶς· ἐξ
οὗ αὕτη προκύπτει.

— Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι ἀναγκαία τοῖς πᾶσι,
διότι δι' αὐτῆς ὑποκρύπτομεν τὰ ἐλαττώματα ἡ-
μῶν καὶ ταυτοχρόνως προφυλάττομεν τὰ ὅσα προ-
τερήματα ἔχομεν ἀπὸ τῶν βελῶν τοῦ φθόνου·
καθὼς ὁ κοιτωνίτης ὅτε μὲν καλύπτει τὰ πεπα-
λκιωμένα ἐνδύματα, ὅτε δὲ προφυλάσσει τὰ κε-
νουργῆ.

— Τὸ ἀτομικὸν συμφέρον εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον ὁ ὑποβολεὺς τῆς συνειδήσεώς μας.

— Μόναί αἱ ἐντιμοὶ πράξεις· εἶναι ὠφέλιμοι.

— Ἡ καθαρὰ συνειδήσις εἶναι εἰς τὸν ἐνάρετον
ἄνθρωπον προσφιλεστέρα οἰοῦν ἢ ποτε ἄλλου ἐγκω-
μίου.

— Ὁ ἄνθρωπος ὑπερέχει τῶν ἄλλων ζώων καὶ
ἐν ἄλλοις καὶ καθ' ὅτι αὐτὸς μόνος ἀναζητεῖ με-
τὰ πόθου τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας.

— Δεινὸς ῥήτωρ εἶναι ὁ δυνάμενος ταυτοχρόνως
να διδάξῃ, να θέλῃ καὶ να συγκινήσῃ τοὺς ἀκρο-
αζομένους αὐτόν.

— Ἀποκτῶν φίλον ἀποκτᾷ ἄλλον σεαυτόν.

— Εὐεργετῶμεν τοὺς ἄλλους· ὅχι προσδοκῶντες
ἀμοιβήν, ἀλλ' ἐκπληροῦντες ἕνα τῆς ψυχῆς μας
πόθον.